

Op 16 februari ontving Blauwe Maandag Compagnie de Océ Podium Prijs 1998 voor *Ten Oorlog*. De aandacht die deze productie kreeg in de pers was nooit eerder gezien in Vlaanderen. Theater werd voorpagina-nieuws, kranten streden om het mogen bijwonen van de repetities en om het alleenrecht op een speciale bijlage. Dat alles speelde zich af vóór de première. 's Maandags na het premièreweekend volgden korte, nog in de roes van de opluchting – uiteindelijk is het dan toch gelukt, en het valt nog best mee ook – geschreven stukjes, want geen krant wou dit *hot news* missen.

En toen werd het stil. Frank Albers kreeg nog een bladzijde in de cultuurbijlage van de Morgen, maar geen enkele krant gaf zijn theaterrecensent tijd en ruimte om te peilen naar de artistieke en maatschappelijke relevantie van *Ten Oorlog*. Pas met de toekenning van de Océ Podium Prijs, drie maanden na de première, kreeg *Ten Oorlog* weer nieuwswaarde. Doch ook deze prijs ter waarde van één miljoen frank, die als doelstelling heeft 'de betekenis van de podiumkunsten in onze samenleving kracht bij te zetten' leverde geen beschouwingen over de voorstelling op. Heeft theater alleen nieuwswaarde als evenement, en niet als podiumkunst?

Voor een driemaandijks tijdschrift als Etcetera is 'nieuwswaarde' sowieso geen relevant criterium. Op het ogenblik dat de genomineerden voor de Océ Podium Prijs bekend gemaakt werden, waren de schrijfofdrachten voor het nummer dat u nu in handen heeft al gegeven. De

ochtend na de uitreiking van de prijs werden alle teksten bij de prepress verwacht. *Ten Oorlog* komt in deze editie dus niet uitgebreid aan bod omwille van het winnen van de Océ Podium Prijs, maar omdat we ons als redactie aangesproken voelen door artiesten die hun werk opvatten als een onderzoek.

Onder de titel *Parcours* komt in dit nummer ook het 'onderzoek' van andere kunstenaars aan bod. Blauw Vier prijkte al geruime tijd op ons verlanglijstje. Nu hun Rostand-trilogie voltooid is, vonden we de tijd rijp voor een 'parcoursbeschouwing'. Ook Guy Joosten rondde onlangs een periode in zijn oeuvre af: omwille van zijn engagement voor Het Toneelhuis zullen we de eerste tijd geen nieuwe operaregies van hem te zien krijgen. Needcompany bekroont binnenkort zijn tienjarig bestaan met een integrale versie van *The Snakesong Trilogy*, waarvan de drie afzonderlijke delen gedurende de voorbije vier jaar het licht zagen.

De aandacht voor het oeuvre en het onderzoek van kunstenaars is een permanente bezorgdheid van Etcetera. Ook voor standpunten en beschouwingen maken we graag ruimte. In deze editie laten we Dirk Pauwels en Ritsaert ten Cate aan het woord. De eerste heeft het over jeugdtheater in Vlaanderen, de andere over festivals waar ook ter wereld. Niet bepaald heet van de naald, maar wel controversieel en inspirerend. Wij vullen met plezier de leemte die ontstaat door de concurrentiële gerichtheid op nieuwswaarde (lees: verkoopcijfers) van de kranten.